

ΛΟΓΟΣ

17

Ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὴν δημοσίαν Ἐναρκτήριον Τελετὴν τοῦ Συλλόγου τῆς Ἀναγεννήσεως

ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Πολιτικῆς αὐτοῦ Ἐπιτροπῆς,

Τῆ 7 Ἰανουαρίου 1866.

Συμπολίται,

Ὁ ἀρτίως συστηθεὶς οὗτος πολιτικὸς Σύλλογος ἐπιθυμῶν νὰ κηρύξῃ διὰ περιφανεστάτου τρόπου τὴν ἐγκαθίδρυσίν του, ἔκρινε πρέπον συνάμα καὶ ἀναγκαῖον νὰ προσκαλέσῃ Ὑμᾶς ἵνα παρασταθῆτε εἰς τὴν ἱεροπρεπῆ ταύτην Τελετὴν, δι' ἧς ὁ Σύλλογος τὴν σήμερον ἐγκαινιάζει τὰς ἐργασίας του.

Ὁ Σύλλογος, ὦ Συμπολίται, εὐγνωμονῶν δι' ὅπερ ὑμεῖς ἐδείξατε πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέρον, τιμῆσαντες αὐτὸν διὰ τῆς ὑμετέρας παρουσίας, θεωρεῖ κατάλληλον τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν ὅπως ἐκθέσῃ ἐν συντόμῳ τὰς θεμελιώδεις ἀρχάς, αἵτινες θέλουσι κανονίσαι τὴν πορείαν του.

Ὁμολογεῖται παρὰ πάντων ὅτι, καθ' ἃς εὐρίσκειται τὴν σήμερον περιστάσεις ἡ κοινωνία καὶ τὸ ἔθνος, ἀναφυομένων καθ' ἑκάστην πλείστων καὶ σπουδαίων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων, ὑπάρχει ἀνάγκη διηνεχοῦς συσκέψεως καὶ συνεννοήσεως, ἵνα διὰ τῆς συγκοινωνίας τῶν ἰδεῶν σχηματίζεται τὸ κοινὸν φρόνημα, τῆς δὲ λύσεως ἐκάστου ζητήματος προηγηθῇ ἡ ὠριμος μελέτη, καὶ ἡ ἐντεῦθεν πηγάζουσα πεφωτισμένη πεποιθήσις.

Πρὸς τοιοῦτον τέλος δύνανται τὰ μέγιστα νὰ συνεργήσωσιν οἱ πολιτικοὶ συνεταιρισμοί, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ ὑπὸ τὸν τύπον διαρκῶν Συλλόγων, ὅταν οὗτοι προτίθενται ὡς σκοπὸν, οὐχὶ τὴν κομματικὴν ὑποστήριξιν προσώπων, ἀλλὰ τὴν ὑποστήριξιν καὶ τὴν διάδοσιν τῶν μεγάλων ἐκείνων ἰδεῶν, τῶν ὁποίων ἡ πραγματοποίησις ταυτίσεται μετὰ τῆς προόδου καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἡμετέρας ἐθνικότητος.

Ἐνεκα τοιαύτης ὁμολογουμένης ἀνάγκης, καὶ ὑπὸ τὸ σύνθημα τοιούτων δοξασιῶν, ὦ Συμπολίται, διοργανίσθη ὁ παρῶν Σύλλογος, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Προγράμματός του τὴν ἐδραΐωσιν τῶν Συνταγματικῶν ἀρχῶν, καὶ τὴν προαγωγὴν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, ἐπιδιώκων δὲ ὡς πλησιέστερον ἑαυτοῦ σκοπὸν τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐνώσεως διὰ τῆς ἐντελοῦς ἀφομοιώσεως τῆς νομοθεσίας τοῦ νέου ἑλληνικοῦ Βασιλείου.

Ἐπάρχει ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν προσκομμάτων, ὅσα παρεβάλλονται εἰς τὴν πρόδον τῆς Πατρίδος, οὐχὶ δευτερεύουσαν κατέχει θέσιν καὶ τὸ περὶ Ἀφομοιώσεως ζήτημα· οὐδεὶς δὲ ὁ μὴ ὁμολογῶν ὅτι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐτελέσθη ἡ ἐνωσις, πάντες εἴχομεν καθήκον καὶ συμφέρον νὰ συναγωνισθῶμεν παντὶ σθένει ὅπως ἡ μεγάλη αὕτη δημοσία ὑπόθεσις λάβῃ τὴν αἰσιωτέραν καὶ ἐθνικωτέραν ἔκβασιν.

Μέχρι τίνος συνησθάνθησάν τὴν ἀλήθειαν ταύτην οἱ κεκλημένοι νὰ ἐνεργήσωσι τὴν πραγματικὴν ἐνωσιν, — τουτέστιν αἱ διάφοροι ἐθνικαὶ Κυβερνήσεις καὶ τὰ βουλευτικὰ σώματα, — τοῦτο δὲν ἀρμόζει ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐρευνησῶμεν καὶ νὰ ἐ-

ξελέγξωμεν. Ἐκεῖνο μόνον θέλομεν σημειώσαι, ὅτι ἡ ἀρχή, ἣν ὁ Σύλλογος οὗτος πρεσβεύει, καὶ ἡ ἀνεξάρτητος δημοσιογραφία, ἰδιαιτέρως ἐν Κερκύρᾳ, ἀνέκαθεν ὑπεστήριξεν, — ἤδη ἐθριάμβευσεν, καὶ τοὶ ὑποβληθεῖσα εἰς τινὰς περιορισμούς, οἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον κατὰ τῆς Ἀφομοιώσεως ἀντίδρασιν.

Πρὸς ταχεῖαν ἄρσιν τῶν περιορισμῶν τούτων ὀφείλομεν πάντες νὰ ἐργασθῶμεν ἀδιαλείπτως καὶ καρτερικῶς, μετὰ τοῦ θάρρους ἐκείνου, ὅπερ ἐμπνέει ἡμῖν ἡ ἀδιάσειστος πίστις εἰς τὰς ἡμετέρας ἀρχάς. Ἀλλὰ τὸ καθήκον ἡμῶν δὲν περιορίζεται εἰς τοῦτο μόνον, ἀλλὰ ὀφείλομεν νὰ διευθύνωμεν τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ἐνεργειαν καὶ εἰς ἕτερον σπουδαῖον κοινωνικὸν ἀντικείμενον. Οὐδεὶς ὁ ἀμφιβάλλων ὅτι ἡ εἰσαγωγή τῆς νέας νομοθεσίας θέλει ἀπαντήσῃ ἐνταῦθα παντοειδῆ προσκόμματα. Ἐκ τῶν προσκομμάτων τούτων, τὰ μὲν ἐγκραίνονται ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ πράγματος, ἐν τῇ μεταβάσει ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην νομοθεσίαν· τοιαῦτα δὲ ὀφείλει νὰ ἐξομαλύνῃ ἡ τοῦλάχιστον νὰ μετριάσῃ ἡ σύνεσις καὶ ἡ πατριωτικὴ μέριμνα τῆς Κυβερνήσεως· τὰ δὲ ἀναφύονται ὡς ἐκ τῆς διαθέσεως πολιτῶν τινῶν, οἵτινες, εἴτε ἕνεκα κακῶς ἐνοουμένου ἰδιωτικοῦ συμφέροντος, εἴτε ἕνεκα ἀτελοῦς γνώσεως τῶν πραγμάτων, ἀνέκαθεν ἀντεπολιτεύθησαν τὴν ἐπικειμένην μεταβολήν, καὶ ὡς ἐκ τούτου, εἴτε ἀκουσίως, εἴτε σκοπίμως, διέδωκαν εἰς τὰ πνεύματα δισταγμούς τινὰς καὶ φόβους, οὐδεμίαν ἔχοντας ὑπόστασιν, παριστάνοντες τὴν προσαρτηθεῖσαν Ἐπτάνησον ὡς δοριάλωτον, ὡς ὑποκύπτουσαν εἰς τὴν ἐπιβολὴν ξένων θεσμῶν, ἐξ ὧν θέλει προκύψῃ ἡ ἀνατροπὴ τῆς κοινωνίας ταύτης.

Ὡς ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοιούτων ἐναντιῶν στοιχείων, δύνανται ἡ διενεργουμένη ἐν τινὶ μερίδι τῆς κοινωνίας δυσἀρεσκεία νὰ ἐπαυξήσῃ τὰς δυσχερείας, αἵτινες ἀναγκαιῶς ἀπαντῶνται κατὰ τὴν ὀριστικὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς νέας τῶν πραγμάτων τάξεως. Τοιούτους δισταγμούς, τοιούτους φόβους, ἔχομεν καθήκον καὶ συμφέρον, ὡς γνήσιοι πολῖται Ἕλληνες, νὰ διασκεδάσωμεν, παραλύοντες τὴν ἀντενεργειαν, ἣτις, καὶ τοὶ ἀνίσχυρος οὔσα, ὅμως τείνει νὰ παραβλάψῃ τὸν γενναῖον ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ὀλομελείας ἀγῶνα.

Τοιαύτας τρέφων πεποιθήσεις ὁ Σύλλογος τῆς Ἀναγεννήσεως, ὦ Συμπολίται, διακηρύττει ὅτι ἐπιζητεῖ τὸ ἐντελὲς τῆς ἀφομοιώσεως, οὐχὶ ἵνα ἐπέλθῃ δι' αὐτῆς ἡ ἀνατροπὴ τῆς κοινωνίας ἢ ἡ κατάπτωσις προσώπων τινῶν, ἀλλ' ἵνα δι' αὐτῆς τὸ νῦν ἐλεύθερον Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος φθάσῃ εἰς τὴν ποθητὴν ἐνότητα, διὰ τῆς ἰσότητος κατὰ τὰ δικαιώματα καὶ τὰ βάρη καὶ διὰ τῆς πραγματικῆς ταυτότητος τῶν συμφερόντων. Ἄνευ τῶν ὄρων τούτων, τῶν συστατικῶν πάσης εὐνομούμενης ἰσοπολιτείας, παραλύεται καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ δύναμις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀποκα-

θίσταται δὲ ἀνέφικτος πᾶσα εὐρυτέρα ἐθνικὴ ἐνεργεια.

Ἐπὲρ τοιοῦτου σκοποῦ θέλει ἀγωνισθῇ ὁ Σύλλογος οὗτος, πεποιστῶς οὐχὶ εἰς τὰς ἀσθενεῖς ἑαυτοῦ δυνάμεις, ἀλλὰ εἰς τὴν ἰσχύον, ἣτις καὶ ἄλλοτε ἐφάνη ἀκαταμάχητος ἐνταῦθα, τῶν ἐθνικῶν ἀρχῶν, καὶ τῆς ἀκαμάτου ἐπιμονῆς ὑπὲρ τῆς πραγματοποίησεως αὐτῶν. — θέλει δὲ ἀσπασθῇ μέσα ἐνεργείας πάνθ' ὅσα εἰς ἐλευθερόφρονας πολίτας ὑπαγορεύει ἡ συναίσθησις τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντος, ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ κειμένου Νόμου διαγεγραμμένων ὁρίων.

Τοιαῦτα φρονούντες οἱ ἀπαρτιζόμενοι τὸν πολιτικὸν τοῦτον Σύλλογον, εὐχονται, ὦ Συμπολίται, ἵνα ὅσον τάχιον ἐκλίπῃ ἀφ' ἡμῶν ἡ ἀνάγκη αὕτη πολιτικῶν συνεταιρισμῶν· εὐχονται δὲ τοῦτο, διότι τοιαύτη ἀνάγκη τότε μόνον θέλει ἐκλίπῃ, ὅταν ἡ κοινωνία αὕτη, ἀπαλλαγείσα τοῦ μεγάλου ὄγκου τῶν ἐκκρεμῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων, ἐπιληφθῇ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἰδεῶν, συμφωνήσῃ δὲ ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς διεξαγωγῆς αὐτῶν, ἢ δὲ συμφωνία αὕτη ἀποτελέσῃ τὴν πολιτικὴν ψυχὴν τῆς κοινωνίας· ὅταν οἱ συνταγματικοὶ λειτουργοὶ ἐνεργήσωσι πραγματικῶς ὡς γνήσια ὄργανα τῆς ἐθνικῆς θελήσεως· ὅταν οἱ μὲν πολῖται ἐκτιμήσωσι πάντες τὴν ἀξίαν καὶ τὴν εὐθύνην τῆς ψήφου, δι' ἧς περιβάλλουσι τοὺς ἑαυτῶν ἀντιπροσώπους τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἀποφασίσωσι περὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων, οὗτοι δὲ καταμετρήσωσι τοῦ τοιοῦτου καθήκοντος τὸ ὕψος· ὅταν ἐπὶ τέλους ἐκ τῶν ἐθνικῶν Βουλῶν ἐξέλθωσι Κυβερνήσεις τιμίως καὶ φιλογενῶς πολιτευόμεναι, ἔχουσαι δὲ ὡς ὑπογραμμὸν τῆς πορείας τῶν, τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνος ἐκτείνεται πέραν τῶν διπλωματικῶν ὁρίων· ὅτι ζῶσι καὶ ἕτεροι κεκλημένοι εἰς τὴν ἀναφαίρετον ταύτην πατρικὴν κληρονομίαν· ὅτι ἔχομεν πάντες πρῶτιστον καθήκον νὰ σκεφθῶμεν ὅπως ἐπισπεύσωμεν τὴν ποθητὴν ὥραν, καθ' ἣν, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Χριστιανισμῆς καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, θέλουσι θριαμβεύσει τὰ δίκαια τῶν δεδουλωμένων ἡμῶν ἀδελφῶν. Τότε καὶ τότε μόνον δύνανται, ὦ Συμπολίται, νὰ παύσῃ ἡ ἐνδελεχὴς αὕτη μέριμνα τοῦ Ἑλληνος περὶ τὰ πολιτικὰ, εἰσελθόντες δὲ εἰς κοινωνικὸν βίον κανονικώτερον, καὶ ἀποτελοῦντες συμπαγῆ καὶ ἰσχυρὰν ἐθνικότητα, θέλομεν καὶ ἡμεῖς ἐκπληρώσει τὴν ἰδιαιτέραν ἀποστολήν, ἣν εἰς ἕκαστον ἔθνος προώρισεν ἡ Θεία Πρόνοια ἐν τῇ παγκοσμίῳ οἰκονομίᾳ.

Κερκύρα, τῆ 7 Ἰανουαρίου 1866.

Τυπογραφεὶον Η ΙΟΝΙΑ.

Ἀδελφῶν Κάων.

Αρ. Εισ. 495

VI 21